

Nos-altres. Fins on capbussar-se?

«Li he girat la cara a l'actualitat i m'he soltat dels fils de Twitter. El resultat ha estat favorable per a la meua salut mental»

?Prova de ser feliç com fem els altres? Este vers amb què conclou Trash vorex, poema de Mireia Calafell a *Nosaltres*, qui ha estat la meua consigna les dos darreres setmanes. Tal com suggereix el poema, intueixo que irònicament, he ignorat l'horitzó que hi ha darrera de l'horitzó, allà on hi ha una illa de plàstics, i m'he centrat exclusivament i egoïstament en l'horitzó que dibuixen els meus peus, a cada passa, en el recorregut breu de la rutina podada dels dies actuals.

Sí, estos dies han consistit en podar, en podar molt. La tardor poda els seus arbres de fulles sense plantejar-s'ho i, en canvi, la gestió de la pandèmia fa una poda conscient de les branques suposadament prescindibles, com ara la cultura, encara que jo defense aferrissadament que és una de les branques més fructíferes, no en termes de productivitat, si no de felicitat.

I jo, a mig camí de l'inconscient i el conscient, decideixo fer una poda en forma d'autocura, similar a la que fa la poeta per condensar en el poema l'essència d'allò que vol dir.

No volia que l'efecte dominó de les males notícies acabés per tombar-me. I per això li he girat la cara a l'actualitat i m'he soltat dels fils de Twitter. El resultat ha estat favorable per a la meua salut mental, però suposo que construir la felicitat pròpia a base d'ignorar les illes de plàstic que amaguen els horitzons propers no és una opció justa. Em pregunto, llavors, on està l'equilibri entre atendre l'exterior i l'interior, quina és la bona intromissió i la bona introspecció. Fins on capbussar-se?

Jo jugo a ser poeta i em concentro en xapotejar en els pocs versos bonics que escriu el present. Ignoro, per moments, els reversos plens de tragèdia, com faig quan algú demana pel carrer i evito mirar-lo als ulls. I això em fa sentir còmplice d'un sistema que tapa la caspa amb sucre. Suposo que tots els qui tenim pa i sastre, d'alguna manera, ho som.

Existeixen els plàstics i la caspa i la misèria, però per ocupar-nos-en hem de buscar endolcir els nostres dies com podem, m'ho aconsellava una amiga psicòloga fa uns dies. Perdre totes les branques seria la pitjor de les derrotes. Això explica i subratlla el perquè del desemparament de la nostra salut mental, delegada a la fortuna i a la fortalesa de cadascú.